סימן כיו

מה ליב

ו מילסמ

כ מקיח

ז דחפיי

ו כסשת

507 1

בכשרים

300

בדברי

D"IE f

בפסול

5"10 E

ro or

מקבטל

DITE

ז חזקת

חחזקט.

א חוקה

והדר

(כוכח

ל לשנין

ס"ם נ

שימנים

ל כנם

בנמ"

חינו

גרידה

ום לח

י כני

וםי'

סכ"ח

רחני

חמ"ג

ות כמ

-75

עמדה

סמכי"

חמיכו

וכן

חפי'

323 :

היכח

מקים:

החמת

ופלים

כורמי

135

ממים

פתיום

250

יזירני

וכיה

וסים.

ב"ה, בחורף תרע"ב. א) עיד אשר נשאלתי מרומשכית שי' לפני נסיפתי מוויסבאדמן בנכרית שניסת לישראל בדרך ליווילי באתריקא, וכפת באם לפני מעכת"ר ורלונם להתגייר ולידד רומשכ"ח שיי אולי באפשרי להקל כי אם לא יקבלוה לגירות 'ב"ד כשר בדין טבילה וקבלם מלום חלך לכ"ד של רשפארמשר, והגירות לא יהי שם כדת, גם כלים לפני שדעת הרה"ב הדיין מהר"י פחזמן ש" נומה להחמיר בדבר לפי שהיא לשם אישות וגם אחרי שמסגייר לא משמיר דיני ישראל, ואין מהנכון להזדקק לזה.

הבה בפשומו נראה שיש בוה גם דין נמשן של השפחה דמבואר ביבמות דכ"ד דלא ישאנה, ולפי פרש"י דלא ישאנה משום לזות שפתים דאתי לאחזוקי קלא קמאי, דייקו באיזה פוסקים, דאם הדבר ידום שנבעלה לו בודאי מוחר לכונסה, אבל הרשב"א מפרש הלזות שפתים שיאתרו שנתניירה שלא לש"ש וכמבואר כן ברמב"ן וריטב"א והגר"א באס"ע ס" קע"ו ס"ק י"ו.—ולכאורה י"ל דגם רש"י מודה לטעם קרשב"א דלוום שפתים שייך גם מסמם שנתניירה שלא" לשים, וכא דכלריך כפעם משום ראתי לאחזוקי קלא קמאי קוח משום כנסמן מל כשפחה דנשחחרה ל"ש לזות שפחים שנסגיירה שלא לש"ש דהא משחררה בע"כ כמבואר ביבמות מ"ח: ולא בשי קבלת חלות בששת שחרור, וכבר תשה ש"ז כם׳ שושנה השמקים כלל כ"ב. ולהרשב"א י"ל דס"ל כשיי כסום' ביבחות מ"ח דעבד אינו מל בע"כ. ועי ביו"ד סי' רס"ו ס"ה ובשפחה ג"כ ס"ל לרבון דרשב"א דלא מהני מכילה במ"כ לשם שפחה וכשלא מכלה בפי קבלת המלות בשפח שחרור, ושייך לזוח שפחים שלח קכלה שול מצוח לש"ש. ורש"י לשימתו ביבתות ח"ח דגם לרכנן מל עבד בע"כ וס"ם בשפחם ולים לזות שפתים דגירות בשפחם וע"כ פירש"י דחמי לחחזוקי קלח קמחי משום שפחה; חבל בנמשן מן הנכרית גם לרש"י שייך מעם הרשב"א לוות שפתים של גירום, אולם בתוספתה דיבמות פ"ד מכוחר דגם בשפחה אף בודאי בא שלים אסור והא בשפחה ל"ם לזום שפתים של גירום לפירש"י ורק משום דחתי לחחזוקי לקלח קמחי, ולפ"ז בדין דאם בא פלים מוחר, ופ"כ ל"ל דגם לפי רש"י דמחזיקים קלא קמאי שייך. אף אם בא שליה, דמ"מ ש"י שישחנה ידברו תמיד ממששה העבירה שעשה מסחלה ויהי׳ לזות שפחים. שו"ר בשו"ת רעק"א סיי קכ"א שהקשה ג"כ דהם בשפחה ל"ש החשש שנשתחררה בשביל כך דהה חין זה בידה ומשתחררם בע"כ, וכי דבשפחה דחיכא לאו מדחורייתה הטפם משום לפו שיחמרו שבה עלי', הבל בנכרים דליכא דאורייחא לא ה' ס"ד לאסור בשביל כך, אלא משום דנסגיירה בשביל כך. והסרלן משני דמ"מ איכא משום לזום שפסים. או כפרש"י דמ"מ מששו ללזום שפסים, או כסרשביא דסלפו שנחביירם בשכיל כך, אבל בשפחה בוראי כלפו משום ביאת איסור ישו"ש.

ובאמת כד' סרחשונים בחי' הרתבץ והרימבשה מבוחר דס"ל בשי רש"י דחם בודחי בח פלי חפילו חם כנם יוליה ורק בנטען לפי שהוה חשד בשלמה, והקשו מהתוספתה דמבוחר דלה תלה, הרי דפשום להם בשיי רש"י דאפילו בא מליה בסדים שייך הטעם דהלעו של רש"י ואפילו אם כנם יוליא, ועי' בנמוק"י שם, ואפשר לומר לשיי רשבי דאפילו בא עלים בעדים שייך סלעו דלאחזוקי קלא קמאי שידברו ממעשה העבירה שבתחלה כדאמרן, מ"מ כ"ז דוקא בכא עליה כבסוספחא, אבל בנשואה אללו בערכאות פרהסים דרך נשוחין ליש החשש דלחחווקי קלח קחמי דקול כבר נתחוק ש"י פרסום הנשוחין שכחחלה. מ"מ זלשון החיחפסת דתפילו פוליד ממנה בנים נרחה דחין ים "מ"ו זכות ל"ה פרסום כ"כ] וכן

מד' חשובת הרשביה סי' חלף ר"ה שהי' מחזיק חת השפחה לפלגש שכתב דלכתחלה לא יכנום דלאות שפתים איכא ומכושר כדבר גם כי ים חשש בזה שנחגיירה שלה לש"ש כו' יעוי"ם הימכ, הרי דשני המעתים מעם רש"י ומעם סראשונים דלא נתגיירה איתניתו בה. ועוד דבדרך נשואין בפרכסית דמבותר בפ"י דל"ו דקנתים פוגשים בו וזכו כלמ"מ. ולכל השיטות איכא בהו איסור מדאורייתא. ודמי לשפחה שכ' הגרשק"א דכיון דאיכא איסור דאורייתא חיישינן בודאי ללמו גם לפי הסיד.

ולדינא כיפ להלכה בשו"ם הגאון מוסרים נאנו חאהים ובתשף שואל ומשיב מהדו"ת חינ דאסורה לכנום

כמו שחסר הרשב"ח יפוי"ם, ובשו"ח דברי חיים לבסוף ללדד דכחופן שיש לחוש כדי דלה ליסי לידי שבירום חמורות מחירין איסור קל ובפרט בכהינ דבדישבד לא הלא אין מוחין בדבר אך לא להסיר לכסחלה.

(בירות לכאורה הדין פשום דחין (בירות לכאורה הדין פשום דחין מקבלים כמבואר ברמב"ם פי"ג מה' איסו"ב ובפוש"ע יו"ד סי' רס"ח ספי י"ב, שואם אשה היא בודקין שמח שיניה נחנה בבחור ישרחל", ושי' בב"י שם דהכל לפי

מקבלים אותה דאפשר דרוקה בנתברר לב"ד שיש להם פילם אחרת אין מקבלים וכא דבודקים אחריו לכפחלה מספיקא משום דכל כיכא דאיכא לברורי מברריכן ואין לב"ד לקבל כלי בדיקם, אבל היבא שבדקו ולא נסכרר להם וים מקום להסתפק שכונתו בלב שלם, כיון דבדישבד כלכה דכולם גרים הם, ורק לכחחלה אין מקבלים אוחו, <u>היכא</u> דמסתפקים מקבלים אותו ככל ספק דרבנן לסקל.

רגם בעלם הגירות יש מקום עיון, הא דלרי נחמי לשה גר בכונה לשם ד"ח משום חישום, חש"פ שבפיו הומר שכונתו להתגייר ודברים שבלב חינם דברים משום דהוה אומדנא דמוכח שכונתו לשם אישום, ובאומדנא דמוכח דהוי דברים שבלב כל אדם הוי דנרים, ולפ"ז היכא דל"ה מוכח לכל השולם. שכונתו לשם אישות ויש מקום לכסתפק דכוכסו להתגייר בלב שלם, ודינו ככל ספק אומדנא דמוכח דהוי דברים שבלב כמש"כ הקלום"ח דחומדנה דמספיקה כו"ל דברים שכלב וי'ל לר' מחמי דשאני גירות מכל סקנינים, דעלם קבלת סמלות וסגירות סוי דברים שבלב וכ"ו שלא נחגייר בלב שלם ל"ה גר, ואפילו סיכא דל"ם אומדנה דמוכה שכונתו לשם חישות הו לשם דיה הם בחמת

כוון לשם דיח ליה נר כיון דלבו בל שמו. נ) רהבה להלכם דקייל דכלם גרים כם מכואר בראשונים

וברימב"ח כשם הרמב"ן דמשם הדבר דכיון דנסגייכו וקבלו עליהם חוקה דאגב אונסייהו גמרי וקבלי, ובפשומו כרחה דחש"פ דחומדנה דמוכה דכונתו לשם חישום, מ"מ משום אונם הרלון גמר ומקני וקבל סגירות כלב שלם, ואיכא אומדנא שגמר ומקבל בלב שלם, והנה בדין זה מבואר בראשונים ובשו"ע דאפילו נודש שבשביל דבר הוא מחג"ר הואיל ומל ופכל ילא מכלל הנכרים וחוששים לו עד שמתברר לדקתו כיון דאין כאן אומדנא שאינו מקבל בלב שלם, לו יהי שבאמת אינו מקבל בלב שלם מה בכך. הרי דברים שבלב חינם דברים וחומדנה דמוכח חין כחן. אדרבא הרי אומדנא שכונתו בלב שלם דמשום אונסייהו גמר ומקבל.

רכן יש להפיר מד' הרמב"ן והרשב"א שכתבו לפרש הלאום שפתים שיאמרו שנחגיירה שלא לש"ם, ולכאורה ל"ם. יהורה קיי"ל דבדיעבד כלם גרים, ורק לכתחלה חין MICPIEN ודין זר מסור לכ"ד לכתחלה ח"כ חיזה

20 Kg? ופרות (10--27